

Jenks v textu hovoří o tom, že existují jisté limity či překážky sociologického studia dětství. Sociologie podle něj není připravena zkoumat rodící se dětskou identitu, protože je jednak postavena na Durkheimovském odkazu a také na „dospělém“ diskurzu – není zvyklá se zabývat dětmi. Dalším problémem je fakt, že se často o dětství hovoří v sociologii z hlediska socializace a tedy se implicitně předpokládá určitá forma nedostatečnosti dítěte. Dále se v textu hovoří o Althusserovi a jeho představě dvou státních aparátů, z nichž je pro sociologa zvláště zajímavý aparát ideologický, který skrytě udržuje status quo.

Otázky z těchto úvah vyplývající zní takto: **Do jaké míry je pro sociology možné se oprostít od zažitých představ o dětství a začít budovat nové paradigma, o kterém se hovoří v závěru textu (šest bodů podle Jamese a Prouta)? Jaké hlavní problémy při tom bude třeba překonat?**

Jeden z možných problémů je ten, že každý sociolog byl dítětem a tedy objektem socializace do určité společnosti, která mu (jak se o tom hovoří v textu) vstúpila jistá schémata v uvažování. I když se bude snažit o nezaujatý přístup, může „instinktivně“ sklouzávat k tradičním myšlenkovým postupům a interpretacím a tedy se nevědomky nechat ovlivnit. Na druhou stranu – pokud si bude sociolog vědom tohoto nedostatku, může být přehnaně kritický a opět se nedobere žádoucích zvěřů.

Dalším problémem je, že popisování dětství v odborném diskurzu může mít i zpětně konstitutivní dopad na realitu a tím by výsledky bádání ovlivňovaly samotný předmět bádání, čímž bychom se mohli dostat do začarovaného kruhu. (To je defacto zmíněno i v šestém bodu Jamese a Prouta) **další otázkou tedy je, zda se tomu dá vyhnout a pokud ne, zda je to žádoucí.**

Jiným problémem mohou být přílišné nároky na tvorbu nového paradigmatu. Pokud bychom měli brát dětství jako jednu z proměnných v analýze, která nemůže být oddělena od ostatních, mohli bychom se ocitnout na poli příliš obecných teorií, které by nedaly uspokojivé odpovědi na mnoho otázek.